

۱. دسترسی به اطلاعات و گزارش‌های «کمیته نظارت ۱۷۳۷» شورای امنیت از رصد نُه سال تعاملات کشورها با ایران؛
 ۲. تحلیل‌ها و راهکارهای پنل کارشناسان «قطعنامه ۱۹۲۹»؛
 ۳. نظام‌یافتگی دقیق مراکز نظارتی داخلی مثل وزارت خارجه، اوفک، سیا و مرکز تحقیقات کنگره؛
 ۴. تطبیق بازار بین‌المللی نفت و پالایشگاه‌های جهانی به نبود نفت ایران در طول زمان؛
 ۵. ظرفیت‌سازی نفتی و هیدروکربوری در سال‌های تحریم برای مصرف‌کنندگان نفت و گاز از طریق پیگیری طرح‌های کلان نفت و گاز؛
 ۶. جدا کردن مشتریان سنتی نفت ایران از این کشور؛
 ۷. لغو معافیت خریداران نفت ایران از سوی ایالات متحده؛
 ۸. استفاده از ظرفیت‌های سیاسی، اقتصادی، امنیتی، رسانه‌ای و تکنولوژیک برای ایجاد ترس عمومی از تجارت و کار با ایران.
- در نتیجه، درآمدهای نفتی با توجه به کاهش قیمت نفت، به‌طور چشمگیری کم و ارقامی بین سالانه ۱۰ تا ۱۵ میلیارد دلار اعلام شده است (دنیای اقتصاد، ۱۳۹۸). هر چند اتحادیه اروپایی، اقدام آمریکا را در خروج از برجام و بازگرداندن تحریم‌ها رد کرده و با ایجاد سازوکارهایی مانند «اینستکس»^۱ خواهان تعامل با ایران بوده است، عملاً ترس ناشی از تنبیهات و جریمه‌ها مانع از همکاری شرکت‌های بین‌المللی با ایران شده است. نمونه آن خروج شرکت نفتی "نوتال فرانسه" (یورونیوز فارسی، ۲۰۱۸) و سپس شرکت ملی نفت چین از پروژه فاز ۱۱ پارس جنوبی یا امتناع شرکت‌های چینی و هندی از خرید نفت ایران است (اقتصاد آنلاین، ۱۳۹۸). دونالد ترامپ هم در ۲۲ آوریل ۲۰۱۹، اعلام کرد که اقدامات خود را تا صفر کردن صادرات نفت ایران ادامه خواهد داد (Whitehouse Brifing, 2019).

همان‌طور که ملاحظه می‌شود، ویژگی‌های اقتصاد رانتیر و نیازهای آن مرکز